

husholdning igen, „Socialreformerne og Fremskridtene paa de forskellige Omraader, Fremhjælpning af Næringslivet, Udvikling af Aandslivet o. s. v. skulle ingenlunde ophøre, men for at betrygge disse Fremskridt i de kommende Aar er det først og fremmest nødvendigt at faa vor finansielle Tilstand solidt grundfæstet og opnaa Balance paa vort Budget.” I al Almindelighed er det sunde og rigtige Tanker, der her ligge til Grund, at finansiell Balance er nødvendig for et sundt Statsliv, men det er en ejendommelig Ironi, der fra disse Ord flyder ud over de her foreliggende Lovforslag. Den Lov, vi særlig behandle i Dag, er formodentlig den, der er tænkt som fremmende Aandslivet. Den, vi i Morgen eller maaske i Aften skulle paabegynde Behandlingen af, er vel tænkt som en Fremhjælpning af Næringslivet. Nej, det, alle disse Skatter ville betyde, er et almindeligt Tryk paa hele den danske Samfund.

Den højtærede Finansminister vendte sig saa imod den Skildring, jeg havde givet af hans Partis Stilling i 1908 og under Forsvarslovenes videre Behandling, hvorom jeg havde sagt, at man den Gang tilslørede den finansielle Tilstand for Befolkningen. Den højtærede Finansminister sagde derimod, at han virkelig i Efteraaret 1908 havde skildret Tilstanden mørkt, og særlig havde den daværende Finansminister Brun skildret Tilstanden ingenlunde særlig lyst. Nej, det vilde ogsaa have været ganske umuligt. Man befandt sig i Bankkrisens og Albertis Aar, og den, der vilde have skildret vor finansielle Tilstand i disse Aar som særlig lys og ikke havde forstaaet at lægge Mørke ind i Billedet, vilde overhovedet ikke have kunnet tale til Ende i denne Forsamling. Men det, man gjorde, var noget andet. Samtidig med, at man i al Almindelighed talte om, at vor nationaløkonomiske Tilstand var mørk; var der en bestemt Ting, man tilslørede for Vælgerne, og det var det, jeg beviste gennem en Række Citater. Man tilslørede, at den Politik og den Tilstand, man var inde i, vilde ende i noget som det, vi nu staa overfor. Det, man søgte at faa Vælgerne til at tro, var, at de 3 Mill. Kr., der krævedes paa Indkomstskatten, vilde slaa til; naar de vare bevilgede, var der ikke Tale om nye Skatter. Det, man søgte at faa dem til at tro, var, at de ekstraordinære Militæruddgifter muligvis endogsaa kunde dækkes ved Indtægter, der kom ind ad ordinær Vej. Det, man søgte at faa dem til at tro, var, at hele den Misère, som beyndte, var af saa midlertidig Karakter,

at den maaske kunde klares ved nogle Laan, at Tilstanden i det hele snart kunde rette sig igen. Det var det, man forsøgte under Behandlingen af alle Forsvarslovene, fordi man troede, det var nødvendigt for at faa Folket til at slutte sig til disse Love. Jeg tror for saa vidt, at Planen var rigtig anlagt, som jeg føler mig overbevist om, at hvis man den Gang havde sagt, hvad man stillede henimod, vilde det være gaaet ganske anderledes med hele den Politik.

Den højtærede Finansminister søgte under Bemærkningerne om disse Forhold at henvise til, at det radikale Parti i 1909 overfor et Laaneforslag, der den Gang forelaa, erklærede, at det ønskede Laanebeløbet sat til 30 og ikke til 40 Millioner, men den højtærede Finansminister ved jo meget vel, hvad Grunden var dertil. Den højtærede Finansminister ved, at paa det Tidspunkt vare Militærlovene endnu ikke gennemførte. Det, som man ønskede, var at holde den daværende Regering, overfor den Politik, den førte, saa knapt som muligt.

Den højtærede Finansminister vendte sig saa til det, der selvfølgelig for ham og for hans Partis nuværende Politik er Hovedsagen: Ønsket om stadig væk at faa Befolkningen til at tro, at den Tilstand, som vi ere i, og som altsaa karakteriseres ved et Skattekrav paa i alt ca. 19 Mill. Kr., de 3 Mill. fra i Fjor og de 15—16 Mill., der er Tale om nu, har Militærpolitikken ingen Skyld i. Alt dette bygger paa det Taskenspijlerkunststykke, at man siger: Vi bevilgede 3 Mill. Kr. Merudgift i Fjor og samtidig 3 Mill. Kr. Merindtægt. For det første viser det sig, at det er langt mere end 3 Mill. Kr. Merudgift, der er Tale om. Det viser sig, at vi allerede ere adskilligt over det og ville komme endnu langt højere op, og naar man lægger Forrentningen af de Laan, der optages til at dække de ekstraordinære Uddgifter, til, vil man komme op imod en 5—6 Mill. Kr. Merudgift om Aaret, saa til at dække ogsaa Spidsen af Militærbudgettet, den nye Topprydelse, der blev sat paa det, vil end ikke denne Skat være tilstrækkelig. Men det, der her er Tale om, er jo ikke denne særlige Topprydelse, det er hele den Militærpolitik, som har været ført i en Række af Aar, og som kulminerede ved Forsvarsforligets Afslutning.

Den højtærede Finansminister bad om, at man vilde se hen til Statsregnskaberne over Militæruddgifternes tidligere Beløb. Den højtærede Finansminister vil jo ved at gaa tilbage i Tiden kunne finde ikke saa overmaade fjerne Aar, hvor der var et Venstre-flertal her i denne Sal, som prægede Militær-